

Homilie generálního představeného u příležitosti dvoustého výročí založení OMI

25. leden 2016
Aix-en-Provence

S úctou a láskou k Misionářům Provence, našim prvním otcům, vzpomínáme dnes na naše počátky odehrávající se přesně před 200 lety a právě na tomto místě. I dnes jsme nesení na ramenou těchto mužů: otců de Mazenod, Deblieu, Tempier, Mie a Icarda, kteří opustili své domovy a sešli se zde, aby vytvořili komunitu, která by se zasvětila misiím.

Počátky to byly skromné a křehké. I dnes nás může ještě zasáhnout celá řada tehdejších nejistot: *Podpoří nový projekt generální vikář arcidiecéze v Aix? Najde se vhodné místo k bydlení? Jak bude nový projekt zajištěn finančně? A zvláště tu byla otázka personálu: kdo se k nim přidá? Jaké vlastnosti by tito muži měli mít? Dostanou vybraní kněží povolení připojit se k nové komunitě?...* Naše oblátské srdce se zachvěje pokaždé, když pomyslíme na to, jak toto naše první společenství v r. 1816 začínalo v improvizovaných podmínkách: chudoba ale první misionáře neodradila, naopak vyvolávala v nich štěstí a dobrou náladu.

Společně s těmito skromnými počátky rozpoznáváme ale ve smělé vizi a v odvaze, které tyto kněze přivedly k tomu, aby se dali dohromady, stín Ducha svatého. Evžen píše o tom, že se mu zdálo, jako by se mu dostalo "*podnětu přicházejícího zvenčí*", podnětu, který ho konečně postrčil k tomu, aby ve svém plánu misijního společenství udělal další krok kupředu. Věděl, že jeho projekt přichází z Božích rukou. I když toto malé společenství zažilo ohromný růst už před jeho smrtí, nikdy by si nemohl ani představit tisíce a tisíce mužů, kteří se jednou stanou jeho členy, rozsáhlost naší misie a úžasné dílo, které jsme v církvi už vykonali. Popud Ducha svatého mu jistě dovolil překonat jeho vlastní váhání, pustit se do práce a nalézat sílu k pozdějším výzvám, postavit se čelem ke všem součástem vize, která uvnitř něj hořela.

V samotném srdci našeho založení jako Misionářů Provence byl projekt komunitního života pro misijní činnost. De Mazenod a jeho první společníci si vědomě a záměrně zvolili takovou podobu společenství, které by bylo vázáno pevným duchovním životem, a zasvětili se studiu, kontemplaci, žití a hlásání Božího slova. Láska k církvi, která byla tehdy v žalostném stavu, je přiváděla k tomu, že nacházeli vhodný způsob, jak znovu oživit takřka vyhaslou víru. Společenství mělo pečovat především o mládež, vězně a o všechny ty, které obyčejné farní struktury zanedbávaly, zvláště o chudé z venkovských krajín.

Dnes jsme se shromáždili k tomu, abychom s radostí chválili Boha a abychom mu děkovali za jemné, ale mocné vanutí Ducha svatého: od našich počátků až podnes. Děkujeme za Evžena a za jeho společníky, kteří rozpoznali inspiraci Ducha a vydali se i uprostřed tolika nejasností kupředu. Je dobré a spravedlivé vzdávat díky, ale zároveň se od nás očekává i mnohem víc. Nejsme tady pouze proto, abychom obdivovali a slavili počátky našeho charismatu a způsob života započatého skrze Misionáře Provence; jsme zodpovědní za to, abychom toto charisma žili s věrností a vitalitou dnes. Konstituce a pravidla vyzývají každého obláta k tomu, aby následoval Ducha svatého svým životem "*kreativní věrnosti vůči dědictví, které nám předal sv. Evžen de Mazenod*" (K 168). Jsme zodpovědní za způsob, s nímž toto dědictví žijeme a staráme se o něj.

Někteří obláti se mě dnes ptají: *Máme ale ještě vůbec nějakou budoucnost? Je pro církve naše charisma stále užitečné? Dokončili jsme už své poslání a práci a můžeme tedy teď už v klidu odpočívat?* Jsem přesvědčen o tom, že jako kongregace budoucnost máme. Naše charisma je pro církve nejen užitečné, ale nezbytné. Boží poslání a jeho misie pokračuje a my budeme mít

co dělat do té doby, dokud budou chudí. Naše charisma nám v církvi přiděluje zvláštní místo, jelikož jsme svázáni s chudými a odhalujeme jim tvář soucitného Boha.

Papež František svými činy jasně ukazuje oblátské charisma: když myje nohy vězňům; když se raduje s mladými; když naslouchá uprchlíkům; když se bratrsky a pokorně setkává s vedoucími představiteli jiných náboženství; když prokazuje svou solidaritu s nezaměstnanými; když svolává dvě synody zabývající se podporou rodiny; když ve Středoafričské republice otevírá Svatou bránu uprostřed lidu zbídačeného násilím a terorismem; když objímá ty nejvíce vyloučené ze společnosti.

Naše dnešní oslavy, stejně jako celé oblátské triennium jsou pro nás závazkem směřujícím k budoucnosti naší misijní kongregace v církvi. Obdrželi jsme od svých prvních otců toto dědictví. Přesně před dvěma sty lety započali v tomto domě určitý způsob společného života. Zakladatelova Předmluva, naše Konstituce a pravidla, stejně jako dokumenty generálních kapitul nás doprovázejí, abychom v nejrůznějších kontextech dnešní doby mohli po celém světě prožívat totéž charisma. K těmto oblátským spisům se musíme v našich apoštolských komunitách neustále vracet, abychom mohli hodnotit a revidovat naši věrnost charismatu, aby se pro nás i dnes stávala výzvou, jelikož jsme za ni odpovědní.

Boží slovo z dnešního svátku Obrácení sv. Pavla nám nabízí dvě základní myšlenky, které nám mohou pomoci žít s kreativní věrností dědictví, které jsme od Misionářů Provence obdrželi.

V první řadě je třeba, aby motivací našeho života misionářů byl náš vztah k Ježíši Kristu. To vyplývá z Pavlova setkání s Ježíšem a tento vztah se pak stává středem jeho misijního života. Dobře víme, že i pro Evžena byla jeho první motivací vášnivá láska ke Kristu Spasiteli a že ve středu jeho misie/poslání byl kříž.

A pak nám evangelium připomíná, že jsme posláni, abychom hlásali radostnou zvěst, dostali. Je to pro nás připomínkou toho, že naše poslání pochází z Trojice a nám samotným nepatří. My jsme jako Spasitelovi spolupracovníci posláni, ale my sami spasiteli nejsme. Boží misie probíhá ve světě díky tvořivé mu působení Ducha svatého, ale my jsme voláni k tomu, abychom k ní přispívali, a je důležité, abychom se snažili, co to jde. Poslání Trojice tedy nezáleží na nás a to nás může naplňovat pokorou, svobodou a radostí.

Generální kapitula z r. 2010 nás vyzvala k hlubokému osobnímu a komunitnímu obrácení k Ježíši Kristu. Tuto výzvu jsme jako kongregace přijali, a tak se pro nás jistě stala znamením naší touhy po věrnosti dědictví, které nám předali tito první muži, kteří 25. ledna 1816 založili nové misijní společenství. Duch svatý nás i nadále vede a my odpovídáme na jeho volání. Někdy se nám to daří velmi dobře, jindy jsme pomalí a klademe odpor. Věřím v Boží slovo, které nám připomíná, že *«Duch má moc vykonat na nás věci nad pomyslení nesmírně vznešenější, než my prosíme nebo chápeme»* (Ef 3,20)! Spěchejme odpovědět na tuto výzvu s novým srdcem, s novým duchem; spēchejme odpovědět na novou misii/poslání!

Radostné narozeniny vám všem!